

Arbejderhjems Ødelæggelse, men det er et Spørgsmaal om Samfundets økonomiske Ligevægt, om Produktionens Opretholdelse og Forøgelse og dermed om Arbejdsløshedens Formindskelse.» — Det eneste rimelige Grundlag for Samfundets Indgriben var efter Statsministerens Opfattelse Forligsinstitutionens Forslag, som havde faaet betydelig Tilslutning fra begge Sider, og i en Tid, hvor den samfundsmæssige Beskyttelse havde medført betydelige Fortjenester for Produktionsvirksomheder, og hvor der samtidig var sket en Stigning i Livsfornødenhedernes Pris, kunde man ikke i Strid med Samfundets Interesser holde lave Arbejds lønninger nede.

Det havde været Folketingets Formands Hensigt at sætte Lovforslaget til 1. Behandling samme Dag, som det var fremsat, men under Hensyn til en Indsigelse herimod fra Venstres Side foretoges Behandlingen først den 27. Marts. Lovforslaget blev anbefalet af Ordførerne for Socialdemokratiet (Fr. Andersen) og for Det radikale Venstre (Rager). Sidstnævnte erkendte, at tvungen Voldgift var Partiets principielle Ønske, men han tilføjede, at man maatte vogte sig for at kompromittere Systemet ved at anvende det, hvor Forholdene ikke taler derfor, og understregede, at tvungen Voldgift kræver en fast og staaende Institution. Derimod tog Ordførerne for de øvrige Partier Afstand fra Lovforslaget i den foreliggende Form. Krag, som talte paa Venstres Vegne, var enig i, at Lockouten burde aflæses og Arbejdsro genskabes, men Venstre kunde ikke være med til, at Lovgivningsmagten skulde lovfæste et nyt og forhøjet Lønniveau uden den fjerneste Undersøgelse af, om Produktionen var i Stand til at bære det, og hvilke Konsekvenser det vilde faa for de enkelte Erhverv, et Lønniveau, som var Genstand for Strid mellem Produktionsfaktorerne, som et betydeligt Flertal af Bedriftsledere havde vendt sig imod, og hvorom det var hævdet, at det vilde være truende for adskillige Virksomheder, først og fremmest Eksporterhvervet. — Det konservative Folkepartis Ordfører, Christmas Møller, fremhævede først, at den økonomiske Politik, som Arbejdsgiverne havde ført under de stedfundne Forhandlinger, var en absolut Konsekvens af Regeringens Valutapolitik og Nationalbankens Politik. Taleren rettede derefter en Del Kritik mod Affattelsen af Lovforslaget, særlig de dertil knyttede Bilag, og hævdede, at det var behæftet med saadanne Mangler, at Regeringen utvivlsomt vilde være nødt til selv at stille Ændringsforslag. Men Vejen til at ophøje Mæglingsforslaget til Lov kunde overhovedet ikke anses for farbar, thi det skulde ikke være Lovgivningsmagtens Opgave at fastsætte i Enkeltheder Lønniveauet paa et meget stort Omraade. Derimod burde man søge at løse denne Konflikt ligesom Slagterikonflikten i 1934